

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobkyně: **N. T.**

X

zastoupena JUDr. Viktorem Štěpánem, advokátem
Lidická 63c, Brno, PSČ 602 00

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**

Žerotínovo nám. 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č.j. JMK 56754/2024,

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobkyně *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobkyně se podle žalovaného dopustila přestupku, protože úmyslně poškodila cizí majetek. Postříkala zelenou barvou kamínky a omítku poškozené i společný svod dešťové vody. Nyní namítá, že se žalovaný nezabýval otázkou vlastnictví poškozených věcí. A že se žalovaný nesprávně ztotožnil s tím, jak správní orgán I. stupně vyhodnotil důkazy. Ani jedna z těchto námitek není důvodná.

II. Relevantní skutkové okolnosti

2. Městský úřad Slavkov u Brna („městský úřad“) shledal rozhodnutím ze dne 7. 2. 2024, č. j. MUSLV-SC/14247-2024-Kac („rozhodnutí městského úřadu“), vinu žalobkyně ze spáchání přestupku proti majetku [§ 8 odst. 1 písm. a) bodu 4 zákona o některých přestupcích]. Žalobkyně ho spáchala dne 3. 8. 2022. Ve večerních hodinách poškodila zelenou barvou

kamínky a omítku své sousedky („poškozená“) i společný svod dešťové vody. Městský úřad žalobkyni uložil pokutu ve výši 2 000 Kč spolu s povinností uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Šlo již o druhé rozhodnutí městského úřadu ve věci. To první mu žalovaný zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

3. Žalobkyně se odvolala. Žalovaný rozhodnutím ze dne 26. 4. 2024, č.j. JMK 56754/2024 („rozhodnutí žalovaného“) vypustil jeden výrok rozhodnutí městského úřadu. Ve zbytku se s rozhodnutím městského úřadu ztotožnil. Městský úřad podle žalovaného zjistil skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Vinu žalobkyně spolehlivě prokazují skutková zjištění plynoucí z provedených důkazů.

III. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

4. Podle žalobkyně se žalovaný v odvolacím řízení nezabýval námitkou, že znečištěný dešťový svod a kameny nejsou ve vlastnictví poškozené. Žalobkyně v přestupkovém řízení namítala, že svod byl vždy společný pro oba domy a poškozená si jej neoprávněně přivlastnila. Obrubník a kameny se nacházejí na obecním pozemku. Pokud je tam umístila poškozená, jedná se o neoprávněné zabránění veřejného prostranství. Žalobkyně se proto nemohla dopustit přestupku. Žalovaný tyto námitky ohledně vlastnictví neposoudil.
5. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně namítá, že se žalovaný nesprávně ztotožnil s vyhodnocením důkazů, jak jej provedl městský úřad. Blíže tuto námitku nekonkretizovala. Slíbila konkretizovat žalobní body v dodatečné lhůtě, což však neučinila.
6. Žalovaný k otázce vlastnictví společného svodu dešťové vody, okrasných kamenů a části omítky poškozeného domu uvádí, že uvedený majetek patří poškozené. S touto námitkou se vypořádal městský úřad na základě jednotlivých důkazů. Rozhodnutí městského úřadu a navazující řízení tvoří jeden celek. Proto odkázal na právní argumentaci městského úřadu, aniž by považoval za nutné ji doslovně přebírat do svého rozhodnutí. Otázka vlastnictví společného prostoru spadá do kompetence občanskoprávního soudu.
7. Druhý bod v žalobě není nijak odůvodněný. Tyto námitky žalovaný vypořádal a své rozhodnutí podrobně a důkladně odůvodnil. Popsal, jak postupoval při dokazování v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou volného hodnocení důkazů. Všechny podklady pro rozhodnutí hodnotil jako celek a ve vzájemné souvislosti.

IV. Jednání před soudem

8. Dne 16. 10. 2024 proběhlo u soudu jednání ve věci. Zástupce žalobkyně až při něm vznesl nový žalobní bod, podle kterého žalobkyně nenaplnila materiální stránku přestupku. Odkázal na judikaturu, podle které i v přestupkovém řízení platí zásada subsidiarity trestní represe (*ultima ratio*). Jednání žalobkyně podle něj bylo bagatelní, trestat ji za něj bylo přehnané. Zástupce žalobkyně také navrhl k důkazu dvě fotografie znázorňující situaci v místě, včetně předcházející situace před vytvořením *bypassu* svodu dešťové vody. Soud ovšem těmito fotografiemi dokazování neprováděl pro nadbytečnost. Pro posouzení věci postačovaly fotografie ve správním spise a žalovaný ani nepovažoval za sporné, jaká byla situace v místě v minulosti. Po závěrečných návrzích soud vyhlásil tento rozsudek.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba není důvodná.

10. Pokud jde o první žalobní bod, že se žalovaný nezabýval otázkou vlastnictví poškozeného majetku, tak tato námitka není důvodná. Řízení před správním orgánem I. stupně a správním orgánem odvolacím opravdu tvoří jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním. A jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již zodpověděl prvostupňový správní orgán, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje. Za takové situace postačí, pokud na konkrétní pasáže rozhodnutí správního orgánu I. stupně s osvojující poznámkou odkáže (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, čj. 3 As 36/2019-45, bod 42 a tam citovanou judikaturu).
11. V této věci městský úřad výslovně uvedl, že *nemá pochybnosti o věrohodnosti a pravdivosti výpovědi poškozené, ze které vyšel*. Ta přitom vypověděla, že před dvěma lety došlo k vyřešení situace ohledně dešťové vody. Při opravě jejich střechy byly svody vyřešeny způsobem, jak ho znázorňuje fotodokumentace, která je ve spise. *Omítku, svod, obrubník a kamínky platila poškozená s manželem. Sousedí včetně žalobkyně na tuto investici nijak nepřispěli*. Původně sousedé měli mít vlastní svod, ale zatím je to vyřešeno tímto způsobem. Rozhodnutí městského úřadu odkazuje na úřední záznam ze dne 4. 8. 2022, ve kterém poškozená popisuje přesvědčení žalobkyně, že štít, okap a tři čtvrtiny kamínků jsou její, a proto si je takto označila. Poškozená tehdy uvedla, že věc ohledně svodu řešil i stavební úřad ve Slavkově u Brna, který povolil svedení dvou okapů do jednoho svodu. *Fasáda u svodu a okrasné kameny ovšem patří poškozené a jejímu manželovi*. Ze spisu plyne, že *i sama žalobkyně vypověděla, že se žádnou částkou na platbě omítky, kamenů či roury nepodílela*.
12. Z rozhodnutí městského úřadu logicky plyne, že právě z těchto důkazů vyvodil, že žalobkyně jednala s úmyslem poškodit *cizí majetek* a věděla, že *kameny, roura a omítka nejsou jejím majetkem*, resp. že bylo jejím přímým úmyslem zasáhnout do *majetkových práv jiného*.
13. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí uvedl, že *městský úřad rozhodl na základě svědecké výpovědi poškozené, výpovědi žalobkyně a fotodokumentace*. Městský úřad dále přihlédl k úřednímu záznamu a záznamu o podání vysvětlení žalobkyně, na které nenahlížel jako na přímý důkaz, záznamy však nastínily pochybnost o pravdivosti výpovědi žalobkyně při ústním jednání. *Z těchto podkladů vycházel při svém rozhodování i žalovaný*. Dospěl k závěru, že provedeným dokazováním byla vina obviněné prokázána, proto se *ztotožnil se závěry městského úřadu, že se žalobkyně dopustila přestupku proti majetku*. Skutkový stav byl objasněn způsobem, který neposkytuje prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostech ve prospěch obviněného).
14. Žalovaný poté ještě znovu zopakoval, že při svém rozhodování *vycházel ze stejných podkladů jako městský úřad*. Provedeným dokazováním bylo podle něj nepochybně prokázáno, že žalobkyně dne 3. 8. 2022 znečistila barvou či jinou látkou společný svod dešťové vody, okrasné kameny a část omítky domu, *patřící poškozené*, čímž úmyslně způsobila škodu *na cizím majetku* poškozením věci. Tím se dopustila přestupku proti majetku „poškození věci z cizího majetku“. S tím, že obviněná znečistila barvou či jinou látkou společný svod dešťové vody, okrasné kameny a část omítky domu, *patřící poškozené*, již vyplývá z *výpovědi při ústním jednání žalobkyně a poškozené*.

15. Z výše uvedeného tedy plyne, že městský úřad posoudil otázku vlastnictví poškozených věcí hlavně na základě výpovědi poškozené a částečně i výpovědi samotné žalobkyně. Žalovaný poté toto téma posoudil na základě stejných podkladů a dospěl ke stejnému závěru. Z rozhodnutí městského úřadu a žalovaného jako celku je tedy zjevné, že se *oba správní orgány otázkou vlastnictví poškozených věcí zabývaly*. Pokud žalobkyně namítala, že se touto otázkou žalovaný nezabýval, pak to nenamítá důvodně.
16. Žalobkyně přitom namítá právě jen to, že se žalovaný nezabýval její námitkou. Vyzývá tedy soud, aby zkontroloval jen právě to, zda se žalovaný touto námitkou zabýval. Nic více.
17. Pokud jde o druhý žalobní bod, pak je třeba předeslat, že kvalita a obsah posouzení věci soudem odpovídá kvalitě a míře konkretizace žalobních bodů (k tomu srov. obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Žalobkyně přitom jen obecně namítla, že se žalovaný nesprávně ztotožnil s vyhodnocením důkazů, jak jej provedl městský úřad. Blíže tuto námitku nekonkretizovala, ačkoliv to slíbila. Z její námítky tedy není jasné, v čem konkrétně se měl žalovaný nesprávně s vyhodnocením důkazů městským úřadem ztotožnit. Krajský soud přitom její dojem nesdílí. Žalovaný naopak podle soudu postupoval správně, pokud na to, jak důkazy vyhodnotil městský úřad, odkázal a vyšel z toho. Takového hodnocení přitom podle citované judikatury podle soudu postačuje.
18. Námitky uplatněné v žalobě jsou tedy nedůvodné.
19. Pokud pak jde o žalobní bod o nenaplnění materiální stránky přestupku, ten žalobkyně bohužel uplatnila pozdě. Podle § 71 odst. 2 soudního řádu správního je totiž možné rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Ta uplynula 28. 7. 2024. Soud byl proto vázán včas uplatněnými žalobními body, které výše vypořádal (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního).
20. Přitom podle judikatury platí, že „[t]aké v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým byl uložen správní trest za přestupek (...), soud přezkoumává rozhodnutí v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., uplatněných ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud nepřihlíží k neuplatněným důvodům nezákonnosti napadeného rozhodnutí, včetně nenaplnění materiálního znaku přestupku (...).“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 10 As 156/2018-110, č. 4007/2020 Sb. NSS). Soud proto nemohl k žalobnímu bodu o chybějící společenské škodlivosti jednání žalobkyně, uplatněnému až při jednání, přihlídnout.

VII. Závěr a náklady řízení

21. Krajský soud pro nedůvodnost žalobu zamítl. Neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému náklady řízení nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku*

odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát.

Brno 16. října 2024

Martin Kopa, v. r.
samosoudce